

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2024 r.

sprawy **T. B.**

skazanego za przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 200 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 14 maja 2024 r., sygn. akt VI Ka 1245/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 3 października 2023 r., sygn. akt II K 870/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Jedynym prawidłowo sformułowanym zarzutem kasacyjnym jest zarzut z pkt 4 kasacji, odnosi się on bowiem bezpośrednio do procedowania Sądu Odwoławczego, tj. zarzucono w nim naruszenie art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3

k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k.

Pozostałe zarzuty – z punktów od 1 do 3, jako nie odnoszące się do uchybień, których mógł dopuścić się Sąd Okręgowy, nie mogły przynieść oczekiwanych skutków.

I tak, w pierwszym zarzucie wskazano na naruszenie przez Sąd II instancji prawa materialnego, podczas gdy Sąd ten nie mógł dopuścić się uchybienia w tej przestrzeni, bowiem prawa materialnego samodzielnie nie stosował.

Sąd ten nie podejmował także decyzji procesowych odnośnie do ponownego przesłuchania małoletnich (naruszenie art. 185a§1 k.p.k.) ani nie powoływał biegłych na podstawie art. 202 k.p.k. Tym samym nie mógł on uchybić przepisom wymienionym w pkt 2 i 3 kasacji. Jej uzasadnienie nie pozwala jednocześnie na uznanie, że intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi Odwoławczemu niewłaściwego rozpoznania tożsamyh zarzutów apelacyjnych postawionych w tej przestrzeni. Sąd Najwyższy nie jest zaś uprawniony do rozpoznania sprawy we wskazanym zakresie, bowiem stosownie do treści art. 536 k.p.k. jest związany granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym może rozpoznać kasację wyłącznie w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Ostatni zarzut, w którym autor kasacji podważył prawidłowość dokonania przez Sąd Okręgowy prawidłowej kontroli instancyjnej w przestrzeni zarzutu apelacyjnego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k., również nie okazał się zasadny.

Lektura uzasadnienia motywów pisemnych Sądu Odwoławczego nakazuje uznać, że Sąd ten nie tylko rozpoznał postawiony w tej przestrzeni zarzut, ale też że uczynił to wszechstronnie, zaś swoje stanowisko rzeczowo i wyczerpująco uzasadnił. Wbrew twierdzeniom obrony, rozważania Sądu nie ograniczyły się do zastosowania ogólnikowych sformułowań i twierdzeń, ale zostały osadzone w realiach przedmiotowej sprawy i zgromadzonego w niej materiału dowodowego. W uzasadnieniu kasacji obrona nie sformułowała konkretnych zastrzeżeń w tym zakresie, zaś swoje stanowisko poparła judykatem dotyczącym wymogów

stawianych uzasadnieniom sądów I instancji. Tak postawiony zarzut kasacyjny nie mógł przynieść oczekiwanych przez autora kasacji rezultatów.

Konkludując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej spełniającego wymóg ustawy – o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[J.J.]

[ms]